

[Axel Kristensen.]

regionerne, og de 18 medlemmer skal repræsentere kommunerne. I regionaludvalget for København, der må omfatte Københavns amt, Roskilde amt og Frederiksborg amt og de dertil hørende købstæder — ellers vil der ikke blive mening i det — vil de almindelige kommuner således ikke få nogen mulighed for at blive repræsenteret.

Ministeren udpeger 10 medlemmer, og det vil sige, at hører blot 4 af de øvrige 18 til ministerens parti, har han hele magten i udvalget. Endelig skal han godkende bagefter, hvad der bliver lavet, og det vil atter sige, at de af ham udpegede repræsentanter kan sige: det får vi ikke igennem hos ministeren, så det kan vi lige så godt lade være med. Sandheden er, at de lokale folkevalgte repræsentanters synspunkter ikke kommer til udtryk på denne måde.

Der står i bemærkningerne, at det, disse regionaludvalg laver, kun skal være vejledende; men det er da helt forkert, for når regionaludvalgets forslag godkendes af boligministeren og han derefter godkender, hvad der kommer fra alle de underliggende områder, er afgørelsen dermed truffet.

Hvis vi ser på lovforslaget om reguleringen af bymæssige bebyggelser, er det sådan, at ministeren udpeger formændene for byudviklingsudvalgene og bestemmer antallet af disses medlemmer efter forhandling med kommunerne, men det er dog ham, der bestemmer; kommunerne kan ikke blive repræsenteret i ret vidt omfang, og ministeren skal også her godkende resultatet. Efter byplanloven er det ganske vist kommunerne, der træffer beslutninger og gør indstilling, men det er igen boligministeren, der skal godkende; kommunerne må selvfølgelig indordne deres byplaner under det, regionaludvalget og byudviklingsudvalget, hvor ministeren behersker stillingen, har lavet. Det vil sige, at hermed bibeholdes eller endog forstærkes ministerens centrale post, og det gør hele apparatet overordentlig tungt virkende.

Regeringen har udnævnt et landsplanudvalg, der har lavet nogle skitser, og det er også sket helt uden om lovgivningen. Det er klart, at ministeriet må have lov til at nedsætte et udvalg for at undersøge sagerne — det er ikke det, jeg bebrejder den — men når det kommer til stykket, kan disse

hovedlinjer vel ikke alene afgøres i regeringen.

Midt i alt dette har vi så noget, der hedder byplannævn. Oprindeligt var de lavet for at begrænse ministerens magt over byplanlægningen; nu bruges de nærmest omvendt, fordi disse byplannævne ikke repræsenterer noget virkeligt folkevalgt; for provinsen er der 9 medlemmer, sognerådsforeningerne har 1 repræsentant, og amtsrådene har 1, men de direkte interesserede, der er valgt af befolkningen, har ikke nogen indflydelse på, hvad dette byplannævn siger.

Endvidere skal man lægge mærke til, at ved forslaget om regionplanlægningen overgår flere af de beføjelser, som f. eks. amterne har haft hidtil, til dette nævn, som ikke er folkevalgt. Det skal bestemme en hel del forskellige ting; det skal bestemme placeringen af forsyningsanlæg og fælles institutioner — altså sygehuse, vandværker og elektricitetsværker — og det skal bestemme ruter for trafik og trafik anlæg. Ruter for trafik må vel i høj grad blive landeveje. Det vil altså sige, at her fratager man et folkevalgt organ som amtsrådet indflydelse på disse ting og lægger dem over til et nævn.

Vi har ved behandlingen af Køge Bugtproblemet vist, hvorledes vi mener disse ting skulle ordnes, ved at stille en skitse op, gående ud på, at man for dette område overdrog afgørelsen til amtet i samarbejde med købstæderne, hvorved spørgsmålet ville blive lagt ud til en besluttende myndighed, der repræsenterer befolkningen. Dette ville naturligvis betyde en væsentlig forenkling.

Vi mener ganske simpelt, at denne lovgivning bør bygges på det princip, at det bør være folkevalgte institutioner, der træffer afgørelserne. Når man havde en lov om landsplanlægning med hovedlinjerne givet, som de underordnede instanser måtte rette sig efter, skulle de så til gengæld have lov til at træffe afgørelserne inden for deres område uden at behøve at gå til ministeriet, når hovedlinjerne var givet ved denne landsplanlægning.

Derfor mener vi, at regionplanlægningen kunne bygge på amter og købstæder, f. eks. ved at disse på en eller anden måde var valgforsamlinger og valgte dem, der skulle træffe afgørelsen, men de skulle kun kunne træffe afgørelser og disponere ud fra den hovedlinje, som er givet ved landsplanlæg-